

af denne Vare. Der er en meget stærk Tilgang til Afholdsorganisationerne fra de organiserede Arbejdere, og det passer udmærket godt til hele den Grundtanke, som er bærende indenfor Arbejderbevægelsen, nemlig Solidaritets- og Kammeratskabsfølelsen. De ere blevne klare over, at dette i Praksis er det samme som, at man ikke holder sig tilbage med den Motivering: „Den Smule, jeg nyder, betyder ikke noget, og saa er jeg lige glad med Hensyn til Kammeraterne“. Det gaar mere og mere op for dem, at her er det de stærke, der maa give de svagere en Haandsrækning. Man er naaet til, at der indenfor Organisationerne findes en stor Del Afholdsmænd, hvis Tilstedeværelse i høj Grad bidrager til at fremme Ædrueligheden i Almindelighed. Det er jo ganske rigtigt, at der findes Mennesker, som, naar Modgangen møder dem, ikke have Mod til at se den nøgne Virkelighed i Øjnene, men søge Glemsel i Flasken og falde dybere og dybere, men denne Modgang kan jo møde baade i Form af Fattigdom og i Form af saa meget andet. Holbergs Jeppe, f. Eks., som blev nævnt i Gaar, maatte lide under flere forskellige Onder, han var uvidende og fattig og havde en ond Kone, og derfor drak han. Men der er adskillige Medborgere, som ikke savne Oplysning, som ere meget intelligente, men som alligevel nyde adskilligt mere, end de have godt af. Hvorfor? Ja, det er meget vanskeligt at forklare. Vi have jo Folk, der ere meget velstillede, men, som jeg sagde før, udmærket godt kunne gøre det Kunststykke at drikke alle deres Ejen-dele op. Med Hensyn til, om det er almindeligt, at man slaar sig til Flasken, fordi man har en ond Kone, maa jeg jo indrømme, at det maa være noget uhyre slemt, men det er ikke godt at vide, om ikke den samme Jeppe, da han i sin Tid var forlovet med den Kvinde, han senere fik til Kone, vilde have givet sig til at drikke af Kærestesorg, hvis hun den Gang havde slaaet op med ham. Saaledes er der en ualmindelig Masse Aarsager til, at Folk give sig Flasken i Vold. Den synes at være en Trøster, naar det kniber i en eller anden Henseende.

I Almindelighed kan man dog vist gaa ud fra, at den egentlige Aarsag til Drikkeri er den, at Spiritus i det hele eksisterer, og at man er kommen i Gang med at nyde den baade til daglig og ved selskabelige Lejligheder. Det er vist kun de færreste Mennesker, der overhovedet nyde Spiritus, som nogen Sinde have gjort sig den Ulej-

lighed at spørge, hvorfor de egentlig gøre det. Man nyder den sammen med andre uden at vide hvorfor. Den bliver budt her og der, og det kniber tidt for mange ellers karakterfaste Mennesker med at holde deres Nydelse indenfor de Grænser, de selv anse for passende. Det hænder ikke sjældent, at en Mand, der er ædruelig og virkelig ikke ønsker at overdrive Nydelsen af Spiritus, lejlighedsvis faar adskilligt mere „indenfor Vesten“, end han har godt af og bryder sig om. Hvorfor? Ja, det ved han ikke. Naar han kommer i selskabeligt Samlag, faar man let den ene Genstand efter den anden; man hæl-der det ned og betaler det, men hvorfor? Ja, det har man egentlig aldrig gjort sig den Ulejlighed at spørge om. Man kan vel være enig om, at almindelig Skik og Brug af den Art vel nok er den egentlige Aarsag til Drikkeriet, og efterhaanden som man i de forskellige Samfundsklasser bliver klar over, at det er en Uskik, vil Drikke-riet falde bort.

Naar der nu spørges, hvorvidt der er Bestemmelser i det foreliggende Lovfor-slag, der i nogen Grad ville være i Stand til at fremme Ædrueligheden, vil jeg sige, at der er virkelig udmærket gode Bestem-melser, som jeg tror ville være af meget stor Betydning. Der er sikkert mange smaa Beværtninger, der føre en haard Kamp for Tilværelsen, hvilket animerer Indehaverne til at arbejde for at afsætte saa mange af deres Varer som muligt. Derfor gælder det om, naar de faa Gæster til Huse, at faa dem til at drikke saa meget som muligt, for at de selv kunne tjene saa meget som muligt. Dette er ikke sagt af Uvillie overfor disse Beværtere. De sidde som Regel og skulle svare en stor Husleje, de maa svare Brændevinsskat, der er mange, der skulle leve deraf, og det gælder derfor om at faa det mest mulige ud af Forretningen. Det er saa langt fra, at jeg ser ondt paa dem, at jeg tværtimod mener, at de egentlig fortjene Medliden-hed. Det maa i Virkeligheden være en frygtelig Bestilling at skulle skænke for Folk, om hvem man ved, at de Penge, de give ud, kunne de slet ikke undvære, de gaa fra Familien derhjemme. Og det maa være højst ubehageligt for de mange Vær-ter, der, for at Drikkeriet kan fortsættes, selv maa være med dertil. Det kan være saa slemt, at der var en Beværter, der sagde til mig: De kan tro, det er en højst ubehagelig Stilling mange Gange at være Beværter; man er næsten tvungen til at drikke sig ihjel for at leve! Ja, det maa